

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχον κατεῖχον περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρεσχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστερὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς κατὰς.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑσωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1^{ην} ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντὶ Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περιοδὸς Β'.—Τόμ. 4^{ος}.

Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 1 Φεβρουαρίου 1897

Ἔτος 19^{ον}.—Ἀριθ. 5

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε Σελ. 25).

Ὁ Ἐκτωρ ὠμίλησε τότε εἰς τὸν μικρὸν βασιλόπαιδα περὶ τῆς φίλης του Βαβέττας, ἡ ὁποία ἦτο, καθὼς ἔλεγεν, ὠραία ὡς ἄγγελος, εἶχε τὴν φωνὴν γλυκεῖαν ὡς κελάδῃμα καὶ τοὺς πλέον χαριτωμένους τρόπους τοῦ κόσμου. Τὰ μάλακια τῆς ἦσαν ξανθὰ καὶ τὰ ματάκια τῆς εἶχαν τὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ.

Τὰ παιδιὰ τῆς γειτονείας, — ἔλεγε, — τὰ ὅποια ἦσαν ὅλα κακὰ καὶ κακοαναθρεμμένα, προπάντων ὁ Πέτρος Πομπόνης, τὴν ἐπείραζαν καθημερινῶς καὶ ἂν δὲν ἦτον ὁ Ἐκτωρ διὰ τὴν ὑπερασπίσιν, βεβαίως θὰ τὴν ἔκαμναν πολὺ δυστυχῇ. Καὶ τώρα ποῦ θὰ ἔφευγεν αὐτὸς ἀπὸ τὴν ὁδὸν Περγαμηνοποιίας, — καὶ ἦτο καταχαρούμενος δι' αὐτό, — ἐχαίρετο ἐπίσης ποῦ θὰ ἔφευγε μαζί του καὶ ἡ Βαβέττα καὶ δὲν θὰ ἔμενεν ἐκεῖ μόνη καὶ ἐκτεθειμένη εἰς τὰ πειράγματα τῶν κακῶν παιδιῶν.

Διὰ νάνταποδῶση τὰς διηγῆσεις αὐτάς, ὁ μικρὸς βασιλόπαις ἀπήγγειλεν εἰς τὸν φίλον του μερικὸς μύθους τοῦ Λαφονταίνου, μεταξύ δὲ τῶν ἄλλων καὶ τοὺς «Βατράχους ποὺ ζητοῦν Βασιλέα» ἓνα μῦθον, τὸν ὅποιον πρότινων ἀκόμη ἡμερῶν εἶχεν ἀπαγγεῖλῃ — χωρὶς ὀπισθοβουλίαν! — ἐνώπιον τῶν πρεσβευτῶν τῆς Ὀλλανδίας, ἐλθόντων νὰ προσφέρουν τὸ στέμμα πρὸς τὸν Λουδοβίκον Βοναπάρτην, τὸν πατέρα του.

Ἀλλὰ πρὶν τελειῶσθαι τὸν μῦθόν του ὁ μικρὸς, ἐπαρουσιάσθη καὶ πάλιν ὁ Κωνσταντῖος καί, διατάξας τὸν Ἐκτορα νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, τὸν ὠδήγησεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Αὐτοκράτορος.

Ἀξιωματικὸς τοῦ αὐτοκρατορικοῦ οἴκου ἀνέμενεν ἐκεῖ μετ' αὐτοῦ.

— Ὁ κύριος ἀπ' ἐδῶ εἶνε γραμματεὺς μου, εἶπε πρὸς τὸ παιδίον ὁ Αὐτοκράτωρ μετὰ τὴν ἀγαθότητα ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἡγάπα ἐνίοτε νὰ δεικνύῃ, συγκαταβαίνων. Θὰ σε ὠδηγήσῃ εἰς τὴν ὁδὸν Περγαμηνοποιίας, θὰ ἰδῇ τὴν Βα-

βέτταν καὶ θὰ τὴν πάρῃ μαζί σου, εἴαν θέλῃ ὁ θεὸς τῆς. Θὰ σε ὑπάγῃ κατόπιν εἰς τὸ Ναπολεόντειον Λύκειον, ὅπου θὰ μάθῃς πολλὰ χρήσιμα πράγματα. Ἀργότερα, ὅταν θὰ μεγαλώσῃς ὀλίγον, θὰ φροντίσωμεν νὰ σε εἰσαγάγωμεν εἰς καμμίαν στρατιωτικὴν σχολήν. Ἐνθυμοῦ ὅτι τὸ πρῶτιστον καθήκον τοῦ στρατιώτου εἶνε ἡ ὑπακοή, ἡ πειθαρχία, καὶ τὸ πρῶτιστον σύνθημά του ἡ τιμὴ! Ἄν εἶσαι ἐπιμελής καὶ χρηστός, τὸ μέλλον σου θὰ εἶνε λαμπρόν. Χαῖρε, Ἐκτορ Ἀλβαν! φανοῦ υἱὸς ἀντάξιος τοῦ πατρὸς σου καὶ ἔσο ἀφωσιωμένος εἰς τὸν Αὐτοκράτορά σου, ὅπως ἐκεῖνος ἦτο εἰς τὸν Βασιλέα του! Ὡς πρὸς τὴν Βαβέτταν, θὰ φροντίσωμεν καὶ περὶ αὐτῆς.

Καὶ ἔνευσε πρὸς τὸ παιδίον νὰ ἐξέλθῃ· ἀλλὰ πρὶν ὑπακούσῃ ὁ μικρὸς Ἀλβαν, ἐρρίφθη καὶ πάλιν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Αὐτοκράτορος, ψελλίζων λόγους θερμοῦς ἀφοσιώσεως καὶ εὐγνωμοσύνης.

Κατόπιν ἠκολούθησε τὸν κύριον Μενδάλ καὶ μετ' ὀλίγον ἐκάθητο πλησίον του εἰς μίαν ὠραίαν ἀνακτορικὴν ἄμαξαν, ἐπὶ τῶν θυρίδων τῆς ὁποίας ἦτο ἐξωγραφισμένον ἓν Ν, φέρον ἀνωθεν τὸ αὐτοκρατορικὸν στέμμα.

Ἡ ἄμαξα διηυθύνθη ἴσα πρὸς τὴν ὁδὸν Περγαμηνοποιίας καὶ φαντάζεται τις πλέον τὴν συγκίνησιν, τὴν ὁποίαν παρήγαγεν εἰς ὅλην τὴν συνοικίαν ἡ ἐμφάνισις τοῦ μεγαλοπρεποῦς ἐκείνου δίφρου. Ἡ ἐκπληξὶς ἐδιπλασιάσθη ὅταν τὸν εἶδον νὰ σταματήσῃ πρὸ τῆς μικρᾶς βρύσεως, ἀκριβῶς εἰς τὸ μέρος, ὅπου πρὸ ὀλίγων ὥρῶν εἶχε συναφθῇ ἡ μεταξὺ Πέτρου καὶ Ἐκτορος μονομαχία, καὶ νὰ κατέλθῃ ἐξ αὐτοῦ ὁ τελευταῖος οὗτος ἐν κομψοτάτῃ ἐνδυμασίᾳ, — τουλάχιστον διὰ τὴν συνοικίαν, — συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ γραμματέως τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειό-

«Ἀκουσε αὐτὰ που θὰ σου πῶ.» (Σελ. 35, στήλ. 6').

τητος καὶ τοῦ Δημάρχου τοῦ τμήματος, τὸν ὅποιον εἶχον παραλάβῃ καθ' ὁδόν.

Ὁ Δήμαρχος ἀνήγγειλε τότε μεγαλοφώνως, ὅτι ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ Αὐτοκράτωρ παρελάμβανεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του καὶ ὑπὸ τὴν ἰδιαιτέραν του προστασίαν τὸν Ἐκτορα Ἀλβαν, ἀνταμείβων οὕτω τὴν ἐκδούλευσιν, τὴν ὁποίαν τῷ παρέσχε διὰ τῆς ἀποκαλύψεως τῆς συνωμοσίας, ἡ ὁποία εἶχεν ἐξυφανθῇ ἐναντίον του. Τὴν εἶδον ταύτην ὑπεδέχθησαν πανταχόθεν διὰ ζωηροτάτων ἀνευφημιῶν· θὰ ἔλεγε τις ὅτι ὁ Ἐκτωρ ἦτο ἀνέκαθεν τὸ ἡγαπημένον παιδίον τῆς συνοικίας! Ὅλα τὰ χαμίνια

ετίναξαν τὰ καπέλα των εἰς τὸν ἀέρα, κραυγάζοντα «Ζήτω ὁ Αὐτοκράτωρ!» διότι πᾶν ὅ,τι ἐκτακτον ἐξεγείρει ἀμέσως τὸν ἐνθουσιασμόν τῶν παιδίων. Μόνον ὁ Πέτρος ἠσθάνθη τὸσον φρόνον διὰ τὸν ἀνέλπιστον θρίαμβον τοῦ ἀντιπάλου του, ὥστε ἐγίνε καταπραΰνους. Ἡ κυρὰ Τερέζα, μολοντί διεμαρτύρετο, ὅτι δὲν ἤμποροῦσε νὰποχωρισθῇ τὸ χρυσὸ της παιδί, καὶ ἔτριβε μὲ ὄλην της τὴν δύναμιν τὰ μάτια, διὰ νὰ δειξῇ τάχα ὅτι κλαίει πικρῶς, ἐν τούτοις ἐδέχθη πολὺ εὐχαρίστως τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα τῇ ἐπέτελλεν ὁ Αὐτοκράτωρ ὡς ἀποζημιώσιν διὰ τὸν χωρισμόν, καὶ ἤμπορεῖ κανεῖς νὰ εἶνε βέβαιος, ὅτι δὲν ἤργησε νὰ παρηγορηθῇ διὰ τὴν στέρησιν τοῦ «χρυσοῦ της παιδιοῦ» . . .

Πραγματικῶς, τὰ χρήματα ἐκείνα ἤρχοντο ἐν καιρῷ. Ὅταν ὁ σύζυγός της παρέλαβεν εἰς τὴν οἰκίαν τὸ παιδίον, ἡ Τερέζα ἐδέχθη μετὰ χαρὰς τὸ πρόσθετον τοῦτο βάρος, ἐλπίζουσα ὅτι μίαν ἡμέραν ὁ υἱὸς τοῦ κόμητος Ἀλβὰ θάνε-κτα τὴν μεγάλην περιουσίαν τοῦ πατρὸς του καὶ θάπεζῃμιονε πλουσίως τοὺς θετούς του γονεῖς διὰ τὰς πρὸς αὐτὸν περιποιήσεις. Ἀλλὰ τὰ κτήματα τοῦ Ἀλβὰ ἐπωλήθησαν, τὰ ἠγόρασαν δὲ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐφάνοντο διόλου διαθεσμένοι νὰ τὰποδώσουν. Ἡμέρα τῇ ἡμέρα αἱ ἐλπίδες της ὀλιγώστευον καὶ ὁ ἔκτωρ ἠσθάνετο καλὰ τὴν μεταβολὴν τῶν πρὸς αὐτὸν διαθέσεων τῆς κυρὰ Τερέζας. . . Δι' αὐτὴν πλέον ὁ ἔκτωρ ἦτο βάρος ἀληθινόν, — καὶ ἰδοὺ ὅτι τὸ βάρος τοῦτο ἠδύκεν νὰ ἐξαργυρώσῃ ὁ Αὐτοκράτωρ καὶ νὰπαλλάξῃ τὸν ἕνα ἐκ τοῦ ἄλλου.

Πλέον εἰλικρινῇ λύπην ἠσθάνθη ὁ μπάριμπα-Φραγκίσκος, βλέπων ἀπαγομένην μακρὰν του τὴν Βαβέτταν, τὴν ὁποῖαν ἠγάπα πραγματικῶς· ἀλλ' ἐχαίρετο συγχρόνως, βλέπων αὐτὴν ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Αὐτοκράτορος. Ὅπως δὴποτε, καὶ αὐτὸς θὰ εὕρισκε ταχέως διὰ τὴν στέρησιν παρηγορίαν. . . εἰς τὸ γειτονικὸν οἶνονπωλεῖον.

Ἡ δὲ Βαβέττα ἐκλαίει καὶ ἐγέλα συγχρόνως, συλλογιζομένη ὅτι ἔγεινε λόγος περὶ αὐτῆς εἰς τὸν Αὐτοκράτορα καὶ ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ ἤθελε νὰ της δώσῃ ἀνατροφὴν καὶ νὰ τὴν κάμῃ τελείαν δεσποινίδα.

Μετ' ὀλίγας στιγμας ἡ συνοικία ἀνέλαβε τὴν συνήθη ἥρεμον ὕψιν της καὶ οἱ κάτοικοι τῆς ὁδοῦ Περγαμηνοποιίας, —ἐκτὸς τῆς κυρὰ Τερέζας, ἡ ὁποῖα κατεγίνετο νὰ μετᾷ τὰ χρυσὰ ναπολεόνεια, τὰ ὁποῖα εἶχε λάβῃ, — ἐνόμιζαν ὅτι εἶχαν ἰδῇ κανὲν ὄνειρον ἢ ἀκούσῃ κανὲν παραμῦθον.

Ὁ ἔκτωρ ἀνέβη πάλιν εἰς τὴν ἀμαξάν μετὰ τὴν Βαβέτταν καὶ μετὰ τὰ δύο πρόσωπα, τὰ ὁποῖα τὸν εἶχον συνοδεύ-

σῃ, καὶ τὴν ἐπομένην κατετάσσετο εἰς τὸ Ναπολεόντειον Λύκειον διὰ νάρχισι τὰς σπουδὰς του, τὴν ἀνατροφὴν του, ἢ ὁποῖα, —τὸ ἐννοεῖ τις εὐκόλως, — μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἦτο εἰς ἄκρον ἡμελημένη.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καὶ ἐπὶ τέσσαρα συνεχῇ ἔτη, ἡ ζωὴ τοῦ ἔκτορος ἦτο τὸσον κανονικὴ καὶ ἐργώδης, ὅσον ἄλλοτε ἀτακτος καὶ ἀργή. Μετὰ τὸν ἥχον τοῦ τυμπάνου ἐξυπνοῦσε, μετὰ τὸν ἥχον τοῦ τυμπάνου ἐκαλεῖτο εἰς τὴν τράπεζαν καὶ πάλιν ὁ ἥχος τοῦ τυμπάνου ἐδίδοε τὸ σύνθημα τῆς ἀναπαύσεως, τῆς μελέτης ἢ τοῦ ὕπνου. Ἐκινε γυμνάσιον καὶ ἵππασίαν, συγχρόνως ἐδίδασκετο ἱστορίαν, φιλολογίαν καὶ μαθηματικά. Καὶ ὅπως μετεβλήθησαν αἱ ἐξέεις του, οὕτω μετεβλήθη ταχέως ἡ συμπεριφορά του καὶ ἡ γλῶσσά του. Ἐκτὸς τῆς εὐφροσύνης, τὸ παιδίον εἶχε μεγάλον πόθον νὰ μάθῃ γράμματα καὶ ἀκόμη μεγαλῆτερον νὰ δειχθῇ ἄξιος τῆς ὑψηλῆς προστασίας καὶ τῆς εὐνοίας τοῦ Αὐτοκράτορος. Ἐσυνεθίζεν εἰς τὸ ψῆχος, εἰς τὴν ζέσσην, εἰς τὸν κόπον καὶ δύναμει τοῦ αὐστηροῦ κανονισμοῦ τοῦ Λυκείου, ἐξήσκητο εἰς τὴν πειθαρχίαν, εἰς τὴν ἀκρίβειαν ἐκείνην καὶ εἰς τὴν τυπικότητα, τὴν ὁποῖαν ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἐξείμα καὶ συνίστα ὁ Αὐτοκράτωρ. Καὶ ὁποῖος ἐβλεπε τὸ παιδίον μετὰ τὴν στολὴν τοῦ ὑποτρόφου, ἡ ὁποῖα τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁμοιάζε κάπως μετὰ τὴν στρατιωτικὴν στολὴν, δυσκόλως θάναγνῶριζε τὸ ρακένδυτον χαμίνιον, τὸ ὁποῖον, εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς παρουσίας διηγήσεως, εἶδομεν ἐξηπλωμένον ὑπὸ τὴν καστανέαν τοῦ δάσους τοῦ Σαιν-Κλου.

Ἡ μεταμόρφωσις ἦτο τελεία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

Παρήλθον τέσσαρα ἔτη· εὐρισκόμεθα εἰς τὸ ἔτος 1810.

Ἐν τῷ μεταξὺ διεδραματίσθησαν μεγάλα ἱστορικὰ γεγονότα. Ὁ χάρτης τῆς Εὐρώπης μετεβλήθη ἐπανειλημμένως, καὶ τὸν μετέβαλεν ὁ Ναπολέων. Ὁ γαλλικὸς στρατὸς εἶχεν εἰσέλθῃ εἰς ὅλας τὰς πρωτεύουσας καὶ συνάψῃ μάχας αἱματηράς. Οἱ λαοὶ εἶχον συγκρουσθῇ πρὸς ἀλλήλους καὶ ὅλα αὐτὰ αἱ ἐκστρατεῖαι καὶ αἱ φοβεραὶ μάχαι, εἶχον ἀναβιάσῃ τὸν Αὐτοκράτορα εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς δόξης. Τῷ 1810 τὸ ὄνομα τοῦ Ναπολέοντος καὶ τὸ ὄνομα τῆς Γαλλίας ἐπλήρουν τὸν κόσμον.

Ἀλλὰ μεθ' ὅλην αὐτὴν τὴν ἀπαρδειγμάτιστον δόξαν, ὁ Αὐτοκράτωρ ὑπέστη καὶ σκληρότατα δυστυχήματα: τὸ ὥραϊον παιδίον, τὸ ὁποῖον εἶδομεν μετὰ τὸν θάϊον Μπίμπην τῶσον εὐθυμον καὶ εὐτυχῆς εἰς τὸ δάσος τοῦ Σαιν-Κλου, ὁ μικρὸς βασιλόπουλος Κάρολος-Ναπο-

λέων, δὲν ὑπῆρχε πλέον· εἶχεν ἀποθάνῃ ἀπὸ διφθερίτιδας· ὁ δὲ θάνατός του ἠνοιξεν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Αὐτοκράτορος πληγὴν, ἡ ὁποῖα οὐδέποτε ἐπουλώθη ἐντελῶς.

Ὁ Ἀντώνιος Περόλλης, ἡ Ξυλοπόδαρος, — ὅπως τὸν ἐπωνόμαζαν εἰς τὴν συνοικίαν τοῦ Δημαρχείου, — ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀφήσῃ τὸ ἀληθινόν του πόδι εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης, ἐν Ἀουστερλίτῃ, εἶχε προσληθῇ ὡς λοχίας γυμναστής εἰς τὸ Ναπολεόντειον Λύκειον, διότι τὴν ἐποχὴν ἐκείνην οἱ μαθηταὶ τῶν Λυκείων ἐλάβανον καὶ τὰ πρῶτα μαθήματα τῆς στρατιωτικῆς ἀγωγῆς, — συνήθεια τὴν ὁποῖαν καὶ ἐσχάτως ἀπεπειράθησαν νάναυστήσουν ἐν Γαλλίᾳ διὰ τῶν μαθητικῶν φαλάγγων.

Διὰ τὸν Περόλλην ὁ Αὐτοκράτωρ δὲν ἦτο ἄνθρωπος· ἦτο, ἦτο . . . ὁ Αὐτοκράτωρ! Τὸν ἔθεωρε ὡς θεόν. Καὶ ἐν τούτοις ὅλοι ἔξευραν καλὰ, (τὸ ἔλεγε τουλάχιστον ὁ λοχίας), ὅτι ἂν δὲν ὑπῆρχε Περόλλης, οὔτε Ναπολέον θὰ ὑπῆρχε· ἠγάπα δὲ νὰ ἐπαναλαμβάνῃ συχνὰ πρὸς τοὺς μαθητάς του: «Ἐγὼ καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ κατεκτήσαμεν τὸν κόσμον!»

Μεθ' ὅλας αὐτὰς τὰς ἀξιώσεις καὶ τὰς καυχήσεις, αἱ ὁποῖαι διεσκέδαζαν μεγαλῶς τοὺς μαθητάς καὶ ἀπετέλουν συνεχῶς τὸ θέμα τῶν εὐφυολογιῶν των, ὁ Περόλλης ἦτο τύπος ἀγαθοῦ ἀνθρώπου, καλοῦ στρατιώτου καὶ καλλίστου διδασκάλου. Χάρις εἰς αὐτὸν ὁ μικρὸς Ἀλβας ἦτο ὁ πρῶτος μεταξὺ τῶν συμμαθητῶν του εἰς τὰ στρατιωτικά, ὅπως ἦτο ὁ πρῶτος καὶ εἰς ὅλα τὰ ἄλλα μαθήματα. Αὐτὸς ἐξέτρεφε τὰ φιλόδοξα ὄνειρα τοῦ νεανίσκου, ὁμιλῶν διαρκῶς περὶ τοῦ Αὐτοκράτορος καὶ περὶ τῶν θαυμασιῶν τὰ ὁποῖα θὰ εἶχε κάμῃ ἔως τώρα ὁ Κοντοδεκανέας, ἂν ἡ κατηραμένη ἐκείνη σφαῖρα τῆς Ἀουστερλίτσης δὲν ἀνέκοπτεν ἀτυχῶς τὸ πολεμικὸν στάδιον αὐτοῦ. . . τοῦ Περόλλη. Διότι ὅταν ὁ Περόλλης ἔχασεν ἐκεῖ τὸ ἀριστερόν του πόδι, — καθὼς ἠγάπα νὰ ἐπαναλαμβάνῃ συχνότατα ὁ λοχίας, — ὁ Αὐτοκράτωρ ἔχασε τὸ δεξιόν του χέρι. Ἡναγκαζέτο ἐν τούτοις νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ὁ Ναπολέων, ἂν καὶ χωρὶς τὸ χέρι αὐτό, εἶχεν ὀδηγήσῃ ἀρκετὰ καλὰ τὸ θριαμβευτικὸν του ἄρμα. . .

Δὲν εἶχεν ἀκόμη περατώσῃ τὰ μαθήματά του ὁ ἔκτωρ, ὅταν ὁ Αὐτοκράτωρ, ὁ ὁποῖος διέμενε τότε εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Κεραμεικοῦ, ἐκάλεσε μίαν ἡμέραν τὸν νεαρὸν ὑπότροφόν του. Ἐκ τούτου ἔλαβε πάλιν ἀφορμὴν ὁ Περόλλης νὰ καυχῇ:

— Βλέπεις πόσον εἶνε ὠφέλιμος, μικρὲ, εἶπε πρὸς τὸν ἔκτορα, — διότι ἐξ αἰτίας τῶν παλαιῶν σχέσεων τοῦ παιδίου μετὰ τὸν Ξυλοπόδαρον τῆς ὁδοῦ Περγαμηνοποιίας, ὑπῆρχε μεταξὺ των κα-

ποια οἰκειότης, — βλέπεις πόσον εἶνε ὠφέλιμος νὰ ἔχῃ κανεῖς φίλον τὸν λοχίαν Περόλλην; Νομίζεις, ὅτι ἐπειδὴ τάχα ἄνοιξες ταυτίᾳ σου ἐκείνην τὴν βραδυά, ποῦ ἦσαν ἀκόμη ἕνα παιδί τοῦ δρόμου, γι' αὐτὸ σὲ καλεῖ ὁ Κοντοδεκανέας εἰς τὸ Παλάτι, πρὶν τελειώσῃς ἀκόμη τὰ μαθήματά σου; Ὁχι, ὄχι, παιδί μου. Ἐγὼ εἶμαι ἡ αἰτία· αὐτὸ γίνεται μόνον ἐπειδὴ ὁ λοχίας Περόλλης σοῦ ἔμαθε τὰ στρατιωτικά. Ὁ Αὐτοκράτωρ τὸ ἡξεύρει, ὅλα τὰ ἡξεύρει αὐτός! Σὲ καλεῖ πλησίον του, διὰ νὰ ἡμπορέσῃς νὰ δειξῇς τί θὰ πῇ νὰ ἔχῃ κανεῖς διδάσκαλον τὸν γέρω-Περόλλην, ἐκείνον ποῦ τὸν ἠκολούθησεν εἰς τὸ Ἀρκόλι, εἰς τὸ Ρίβολι, εἰς τὴν Καστιλιόνην, εἰς τὰς Πυραμίδας εἰς τὸ Μαρέγκον, εἰς τὴν Ἀουστερλίτσην καὶ ποῦ τὸν ἐβόηθησεν παντοῦ, εἰς ὅλα αὐτὰ τὰ μέρη, νὰ νικήσῃ καὶ νὰ θριαμβεύσῃ! Ζήτω ὁ Κοντοδεκανέας, ἀλλὰ ζήτω καὶ ὁ λοχίας Περόλλης, τὸ δεξιόν του χέρι! Πρόσεχε, πρόσεχε, παιδί μου, νὰ μὴ τύχῃ καὶ μεντροπιάσῃς! Εἶσαι μικρὸς ἀκόμη, ἀλλὰ καὶ ἕνας μικρὸς εἰμπορεῖ νὰ εἶνε ἀν-

δρεῖος. Ἀκουσε αὐτὰ ποῦ θὰ σοῦ πῶ· βάλε τα καλὰ μέσα ἐς τὸ κεφάλι σου καὶ ἀκολούθησέ τα κατὰ γράμμα: — Μὴ ριψοκινδυνεύῃς ἀφρόνως· ἀλλ' ὅταν σοῦ παρουσιασθῇ ὁ κίνδυνος, πρόσεξε νὰ μὴ τῷ στρέψῃς τὰ νῶτα. — Μὴ κτυπᾷς, παρὰ μόνον ὅταν ἡμπορῇς νὰ κτυπήσῃς ἀσφαλῶς. — Ὑπάκουε, ἂν θέλῃς νὰ σε ὑπακούουν. — Ζήτει τὴν δόξαν καὶ ἡ δόξα θὰ ἔλθῃ μαζί σου. — Θεώρει τιμὴν σου τὸ νὰ πολεμήσῃς ὑπὲρ τῆς Γαλλίας, καὶ ἡ Γαλλία θὰ ὑπερφηανεύεται διὰ σὲ καὶ θὰ κηρύξῃ εἰς ὅλον τὸν κόσμον: «Ὁ μικρὸς Ἀλβας εἶνε γενναῖος στρατιώτης!» εἶνε μαθητὴς τοῦ Περόλλη, τοῦ λοχίου τῆς Αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς, ποῦ ἄφησε τὸ ἀριστερόν του πόδι ἐστὶν Ἀουστερλίτση καὶ ποῦ εἶνε τὸ δεξιόν χέρι τοῦ Αὐτοκράτορος!»

Ἐφωδιασμένος μετὰ τὰς πολυτίμους ταύτας ὑποθήκας, ὁ ἔκτωρ ἐξέκίνησεν ἀπὸ τὸ Λύκειον, διευθυνόμενος εἰς τὰ Ἀνάκτορα τοῦ Κεραμεικοῦ.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Εὐδοκίας Δουπὸν.

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

16 Ἰανουαρίου.

Οἱ ἐδόθη σήμερον ἀφορμὴ νὰ ἴδω τὴν κυρίαν Καλλιόπην Κεχαγιά, πρόεδρον τῆς ἐν Χριστῷ Ἀδελφότητος τῶν Κυριῶν.

Ἡ σεβαστὴ κυρία εὕρισκετο εἰς τὸ σεμνὸν καὶ ἀπείριτον γραφεῖόν της, ἐν τῷ Προτύφῳ Παρθενωγαίῳ, τὸ ὁποῖον διευθύνει μετὰ τὴν γυνῶσιν καὶ στοργήν. Διὰ πρώτην φοράν ἐβλεπα ἐν τοῦ πλησίον τὴν πεπαιδευμένην καὶ φιλόπονον αὐτὴν γυναῖκα, ἡ ἀγαθὴ δρᾶσις τῆς ὁποίας κατέστησε τὸνομά της τόσῳ γνωστὸν εἰς τὴν κοινωνίαν μας. Ἐφαίνετο ἐξαιρετικῶς κουρασμένη καὶ ἐξηντημένη, ὡς νὰ ἐκοπίασε πολὺ ὅλην τὴν ἡμέραν. Εἶχε τὴν εὐγένειαν νὰ μού το ἐξηγήσῃ, χωρὶς νὰ λάβω τὸ θάρρος νὰ τὴν ἐρωτήσω:

— Σήμερον τὸ πρωί, — μοι εἶπεν, — ἐγίνεαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἐφθείου Ἀβέρωφ. Ὡ, ἦτο μία ὥραία καὶ συγκινητικὴ τελετή. Τὸ Κατάστημα προπάντων ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν εἰς ὅλους. Εἶνε τέλος εἰς τὸ εἶδος του. Ἡ Βασίλισσα ἔμεινε κατενθουσιασμένη.

— Δὲν ἀμφιβάλλω, εἶπα ἄφ' οὗ ὅμως ἐπεστατήσατε εἰς τὴν διαρρύθμισιν...

— Τὸ ἔργον, διέκοψεν ἡ κυρία Κεχαγιά, ὀφείλεται εἰς τὰς κυρίας τῆς ἐν Χριστῷ Ἀδελφότητος. Εἰργάσθημεν, ἐκοπιᾶσαμεν ὅλοι καὶ οἱ κόποι μας ἐστέφθησαν ὑπὸ ἐπιτυχίας. Ἐλάτε νὰ ἐπισκεφθῇτε τὸ Κατάστημα. Ἀλλὰ πρὶν μεταφέρουν ἐκεῖ τοὺς Ἐφθείους, διότι τότε δὲν θὰ ἐπιτρέπεται. Ἐλάτε τὴν προσεχῇ Κυριακὴν εἰς τὴν Λειτουργίαν... εἰς τὰς ἐννέα. Ἐγὼ σας προσκαλῶ.

Ἡχαρίστησα τὴν κυρίαν Κεχαγιά διὰ τὴν εὐγενὴ καὶ πολῦτιμον αὐτὴν πρόσκλησιν καὶ ἀπῆλθον.

19 Ἰανουαρίου.

Διέρχομαι τὴν νέαν ὁδόν, ἡ ὁποῖα ἀφ' ἀπὸ τὴν ὁδὸν Πατησίων εἰς τοὺς Ἀμπελοκήπους. Εἰς τὸ μέσον περιπόου τῆς ὁδοῦ αὐτῆς ἐγείρονται αἱ νεοκτιστοὶ φυλακαὶ τῶν Ἐφθείων, τὸ «Ἐφθείων Ἀβέρωφ» κατὰ τὴν ἐπὶ τῆς προσόψεως χρυσῇ ἐπιγραφῇ.

Ἰδὼ τὸ ὄνομά μου, διέρχομαι τὸν πρῶτον διάδρομον, διασχίζω τὴν αὐλήν, μετὰ τὴν προτομὴν τοῦ Ἀβέρωφ ἐν τῷ μέσῳ, καὶ φθάνω εἰς τὸν ναῖσκον τοῦ κατὰστήματος. Εἰσέρχομαι· εἶνε ἡ ὥρα τῆς Λειτουργίας. Ὀλίγοι κύριοι, περισσότεραι κυρία· μεταξὺ αὐτῶν βλέπω τὴν Κυρίαν Κεχαγιά.

Ὅλα ἐντὸς τοῦ ναΐσκου εὐπρεπῇ καὶ κομψᾷ. Μοῦ κάμνει ἰδιαίτερον ἐντύπωσιν τὸ τέμπλον, ἐν τέμπλῳ πολὺ καλλιτεχνικόν, ἀπλούστατον καὶ συγχρόνως κομψότατον. Μοῦ λέγουσι ὅτι ἐξετελέσθη κατὰ τὸ σχέδιον τοῦ βασιλόπουδος Νικολάου, ὁ ὁποῖος ἀγαπᾷ τὰς ὥραιας τέχνας.

Καὶ ἡ λειτουργία ἐξακολουθεῖ καὶ τελεῖται. Πόσον μοῦ ἀρέσουν, πόσον με συγκινοῦν αἱ λειτουργίαι αὐταὶ τῶν παρεκκλησιῶν, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ὀλίγον κόσμον, ἀλλὰ πολλὴν εὐλάβειαν, πολλὴν κατανύξιν καὶ πολὺ μυστήριον...

Μετὰ τὴν λειτουργίαν, περιέρχομαι μαζί με τοὺς ἄλλους προσκεκλημένους ὅλον τὸ κατάστημα. Ἐδῶθεν τὸ Σχολεῖον, τὸ Ἑστιατόριον, τὸ Μαγειρεῖον μετὰ τὰ ἐξαρτήματά του· ἐκεῖθεν τὰ Ἐργαστήρια, (ὑποδηματοποιεῖον, ξυλουργεῖον κτλ.) αἱ ἀποθήκαι, τὸ πλυντήριον· εἰς τὸ κέντρον τὰ δωμάτια τῆς ὑπηρεσίας, (τοῦ διευθυντοῦ, τοῦ ἱερέως, τοῦ ἱατροῦ, τοῦ ἀρχιφύλακος, τῶν φυλάκων κτλ.) τὰ νοσοκομεία, οἱ λουτήρες, τὰ δωμάτια τῆς ἀναρρώσεως, αἱ ἱματιοθήκαι· γύρω — γύρω τὰ πολυπληθῆ κελλία τῶν φυλακισμένων· κάτω τὰ κελλία τῶν τιμωρημένων. Μετὰ τὴν περιόδειαν αὐτὴν καταλήγω εἰς τὴν κομψὴν αἴθουσαν τῆς Ἐφορείας, εὐθὺς μετὰ τὴν εἴσοδον, ὅπου εὕρισκω πάλιν τὴν κυρίαν Κεχαγιά.

— Ἐ, πῶς σας ἐφάνη τὸ γυναικεῖον αὐτὸ ἔργον; μ' ἐρωτᾷ ἡ σεβαστὴ Πρόεδρος.

Δὲν εἶχα λόγους νὰ ἐκφράσω τὸν θαυμασμόν μου. Ὅποια σοφὴ διαρρύθμισις, ὁποῖα τάξις εἰς ὅλον τὸ Κατάστημα. Ὅποια πρόνοια καὶ μέριμνα θαυμαστὴ εἰς ὅλας τὰς λεπτομερείας τοῦ πολυμεροῦς ἐκείνου ὀργανισμοῦ, ἀπὸ τοῦ ναΐσκου, τοῦ πρώτου ψυχικοῦ ἱατροῦ, μέχρι αὐτῶν τῶν ἐπιγραφῶν, αἱ ὁποῖαι κοσμοῦν τοὺς τοίχους τῶν διαφόρων διαμερισμάτων καὶ αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦνται ἀπὸ ρητὰ, κατὰλληλα διὰ τὴν περίστασιν! Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀναγινώσκω εἰς τὸ Ἑστιατόριον: «Ὁ μὴ ἐργαζόμενος, μὴδ' ἐσθιέτω». Καὶ εἰς τὰ δωμάτια τῆς ἀναρρώσεως: «Ἴδε, ὕγιες γέγονας· ὑπάγε καὶ μηκέτι ἀμάρτανε!»

Τέλειον Κατάστημα πραγματικῶς, ἀνώτερον πάσης περιγραφῆς καὶ παντὸς ἐπαίνου. Φυλακαὶ τοιαῦται δὲν ἔγιναν ἀκόμη εἰς τὴν Ἑλλάδα. Καὶ τώρα, χάρις εἰς τὸν Ἀβέρωφ καὶ εἰς τὴν ἐν Χριστῷ Ἀδελφότητα, τὰ δυστυχῆ παιδιὰ, τὰ ὁποῖα θὰ ὑποπίπτουν εἰς ἐγκλήμα καὶ θὰ καταδικάζονταν, δὲν θὰ διαφθερίωνται, ὅπως μέχρι τοῦδε, ψυχικῶς καὶ σωματικῶς εἰς τὰς συνήθεις ἀθλίαις φυλάκας, ἀλλὰ θὰ μεταφέρονται ἐδῶ, εἰς τὸ Ἐφθείων, ἀληθῆς σωφρονιστήριον, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ μαρθάνουν γράμματα, θὰ μαρθάνουν μίαν τέχνην, θὰ μορφώνονται, θὰ μετανοοῦν, θὰ ἠθικοποιοῦνται καὶ θὰ ποδίδονται εἰς τὴν κοινωνίαν καλὰ παιδιά, διὰ νὰ γίνουν καλοὶ πολῖται.

Τὰ ἀπωλατότατα πρόβατα θὰ ἐπιστρέφουν εἰς τὴν μάνδραν καὶ θὰ σώζονται. Ὡ, καλλίτερον θὰ ἦτο νὰ μὴ φεύγουν ποτέ, ποτέ... Ἀλλ' ἄφ' οὗ ἔχουν τὴν αὐτίαν ἢ τὴν ἀνοήσιαν νὰ φεύγουν, —

ας επιστρέφουν τουλάχιστον πάλιν και ας σώζονται !

— Αθήνηρον.

Πρώτη ημέρα ήσυχίας, μετά τόσας ημέρας ταραχών, . . . "Ω, ας μή τα ένθυμουμαι πλέον τὰ άξιοδάκρυτα αυτά Πανεπιστημιακά. Έπέρασαν... και εύχομαι νά έπέρασαν διά παντός ως κακόν όνειρον...

Ναί, άλλα θά τα λησμονήσῃ ποτέ και μία μητέρα, μία δυστυχημένη μητέρα, ή όποία έχασε, μέ τόσον σκληρόν και τραγικόν θάνατον, τό παιδάκι της, την μονακριβήν της έλπίδα ;

Ποῖον άποτέλεσμα είχαν όλαί εκείναι αἱ ταραχαί ; Τόν άδικον θάνατον ένδς άθώου, τοῦ νεαροῦ μαθητοῦ Χρυσάνθου Βαρότση, ό όποῖος έφρονεύθη κατά την άπαισίαν εκείνην συμπλοκήν μεταξύ τών φοιτητῶν και της Αστυνομίας. Εύρέθη εκεί όλως κατά σύμπτωσιν, διερχόμενος μέ τό τράμ, και ή κακή αυτή σύμπτωση τοῦ έστοίχισε την ζωήν...

Τίποτε δέν συνετέλεσεν εἰς την παῦσιν τών ταραχών και εἰς την εἰρηνικήν λύσιν τοῦ ζητήματος, όσον ό άδικος αυτός θάνατος, τό χυθέν αίμα τοῦ καλοῦ και άθώου, ό όποῖος έπλήρωσε τās άμαρτίας

τῶν άλλων και έθρηνήθη ως έξιλαστήριον θύμα. Οὕτως άποθνήσκων ό Βαρότσης, έσωσε διά τοῦ θανάτου του όλους εκείνους, οἱ όποῖοι ένκινδύνευον νά πέσουν, αν παρετίνοντο αἱ ταραχαί. 'Αλλ' ήτο τόσον έπιμελής και χρηστός νέος ! Και ή ιδέα ότι ή ζωή του θά ήτο χρησιμωτέρα άπό τόν θάνατόν του, κανένα δέν άφίνει νά παρηγορηθῇ !..

Και τὰ τραγικώτερα έχουν τὰ άστεῖά των.

Μία κυρία, ή όποία παρέτυχεν εἰς την συμπλοκήν, διηγείτο τὰ πράγματα πολύ έξημμένη και έλεγε :

— "Αρχισαν τότε τούς πυροβολισμούς . . . Τί κακό έγινε ! Σφαίρες έδω, σφαίρες εκεί, παντοῦ σφαίρες. . . Φαντασθήτε ότι είδα μία που έπέρασε άπό μπροστά μου....

Και έν μικρόν Ζιζάνιον, διακόπτον :

— Κυρία μου, νά μή ήτον άμαξα ;"

Φεύγων άπό τό Έφρηείον, ένθυμήθη τούς λόγους τοῦ Χριστοῦ : « Έν φυλακῇ ήμην και ήλθατε πρός με... 'Εφ' όσον αν έποιήσατε ένι τούτων τῶν άδελφῶν μου τῶν έλαχίστων, έμοῖ έποιήσατε !» Φ.

ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΛΟΙ αγαπούν και όλοι φοβούνται τό ποτάμι. Και εἶνε πραγματικῶς πολύ εύμορφον, άλλα και πολύ φοβερόν πρᾶγμα τό ποτάμι.

Όμοιάζει μ' ένα πελώριον φεῖδι που αρχίζει άπό τό βουνόν, εκτείνεται εἰς όλην την πεδιάδα και τελειώνει εκεί — κάτω μακριά εἰς την θάλασσαν. Και τό φεῖδι αυτό, — δηλαδή τό ποτάμι, — πότε εἶνε ήσυχο, σάν μισοκοιμισμένο και ρέει σιγά - σιγά, μ' ένα γλυκύ ψιθύρισμα σάν τραγοῦδι. . . Πῶς μάρεσει τότε νά στέκωμαι επάνω εἰς τό γεφύρι και νά βλέπω τό άργυρό και άτάραχο εκείνο νεράκι που βρέχει τὰ χαλίκια της κοίτης και άντανakλᾷ έδῶ κ' εκεί τόν οὐρανόν τόν γαλάζιον, τὰ δένδρα τὰ πράσινα, τὰ σπιτάκια τὰ κάτασπρα και τές κλωνόγυρτες καλαμιές που φυτρώνουν εἰς τās όχθας του ! Πότε πάλιν τό φεῖδι — δηλαδή τό ποτάμι, — έξυπνᾷ και άγριεύει και μουγκρίζει και φουσκώνει και άφρίζει και

τρέχει σάν τρελλό και όρμᾷ έξω άπό την κοίτην του και πλημμυρίζει την πεδιάδα και ξεριζώνει τὰ δένδρα και παρασύρει ό,τι εύρη εμπρός του, — σπίτια, γεφύρια, ζῶα και καμμιὰ φορά ανθρώπους. . . Φεύγω τότε, φεύγω μακριά, διά νά μή με παρασύρῃ κ' έμένα εἰς τόν άγριον θυμόν του. . .

Όλοι αγαπούν και όλοι φοβούνται τό ποτάμι, τό εύεργετικόν, τό ήσυχον ποτάμι, ποῦ έχει όμως κάποτε και τās κακάς του ώρας. "Ετσι εἶνε και μερικοὶ άνθρωποι : νά, παραδείγματος χάριν, ό Διδάσκαλός μας. "Όταν εἴμεθα φρόνιμοι και έπιμελῆς, ό Διδάσκαλος εἶνε καλός και γλυκός : άλλα όταν εἴμεθα άτακτοὶ και άμελῆς, ό Διδάσκαλος θυμώνει και άγριεύει και μας τιμωρεῖ. Δι' αυτό όλα τὰ παιδιὰ αγαπούν και όλα φοβούνται τόν Διδάσκαλον.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΖΩΟΛΟΓΙΑ

Η ΝΥΚΤΕΡΙΣ

"Όταν ό "Ηλιος βασιλέψῃ και σκοτεινιάσῃ όλ' ή γῆ, ξυπνᾷ ή μαύρη νυκτερίδα και πτερουγίζει ως την αύγή.

Πουλὶ . . . μέ τέσσερα ποδάρια και . . . ποντικάκι μέ πτερὰ, 'ς την κεφαλῇ μέ δυὸ αὐτάκια, ράμφος δέν έχει, ούτε οὐρά !

Κ' έχει πτερὰ, ποῦ ομοιάζουν σάν ένα δέσμα πτυχωτό, τὰ νύχια της ποῦ το βαστάζουν ή άπλωμένο ή μαζευτό !

Και άντι νά κτίσῃ μέ ξυλάκια και μέ πηλό μικρὴ φωλιά, σὲ κοῦφια δένδρα άποκοιμείται ή σὲ βαθύτατη σπηλιά,

"Οχι, σάν όλους, ξαπλωμένη ή καθιστή, σάν τό πουλί . . . παρ' άπ' τὰ νύχια κρεμασμένη μέ άνάποδα την κεφαλῇ !

Η νυκτερίδα, σάν μητέρα, τόσο τὰ τέκνα της πονεῖ . . . Ποῦ τα θηλάζει νύκτα-μέρα και μέ χαρά της άγρυπνεῖ.

Και όταν κοιμηθούμε όλοι, έντομα τρώγει βλαδερά, ποῦ βόσκουν εἰς τό περιδόλι ή φαρμακώνουν τὰ νερά

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

ΕΜΠΝΕΥΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Τὸ άριστούργημα τοῦ Σολωμοῦ και συγχρόνως τὸ άριστούργημα τοῦ Μαντζάρου εἶνε ό "Υμνος της Έλευθερίας. Εἶνε ό άσπασμός δύο θείων άδελφῶν, της Ποιήσεως και της Μουσικής.

Στοχάζομαι ότι αν έξῃ σήμερα ό Οιδίπους Τύραννος, θά έλυσεν όλα τὰ αἰνίγματα της « Διαπλάσεως » και θά είχε πάντοτε τό Α' Βραβείον τῶν Πνευματικῶν Άσκήσεων.

Άλλα κατά τοῦτο διαφέρει ή σημερινή Συριανή Σφίγῃ άπό την αρχαίαν : ότι δέν αυτοκτονεῖ, άλλα οἱ φίλοι μας λύουν τὰ αἰνίγματα, τὰ όποῖα προτείνει.

Ό Ειφομάχος Κοκάρδας εἶνε ήρως ένδς μυθιστορήματος διά μεγάλους. Άλλα τὰ καλὰ παιδιὰ δέν πρέπει νά διαβάσουν βιβλία που εἶνε γραμμένα διά μεγάλους.

Ο ΔΕΡΒΙΣΗΣ ΚΑΙ ΑΙ ΜΥΙΑΙ

"Ενας Δερβίσης, ό όποῖος είχε φήμην σοφοῦ και άγίου άνδρός, εἰσῆλθε μίαν φοράν εἰς έν ζαχαροπλαστεῖον. Ό καταστηματάρχης έσπευσε νά τον περιποιηθῇ και τῷ προσέφερεν έν άγγεῖον πλήρες μέλιτος. Μόλις ήνοιχθῇ τό άγγεῖον, λεγεὼν όλόκληρος μυῶν 'έχυθη κατ' έπάνω του. Ό ζαχαροπλάστης έλαβε τότε έν ριπίδιον διά νά τας εκδιώξῃ αἱ μυῖαι, αἱ όποῖαι εύρίσκοντο επί τῶν χειλέων τοῦ άγγείου, έξυγαν εύκόλως : άλλα 'όσαι είχαν ριθθῇ εἰς τό μέσον, λαίμαργότεραι αὐταί, εκόλλησαν εἰς τό μέλι και δέν ήμπόρεσαν νά πετάξουν.

Ό Δερβίσης, βυθισμένος εἰς βαθεῖς

διαλογισμούς, παρετήρει τό θέαμα τοῦτο μέ όρμα ρεμβόν. Κατόπιν εξέπεμψεν ένα στεναγμόν. "Εκπληκτος ό ζαχαροπλάστης τόν ήρώτησε την αἰτίαν.

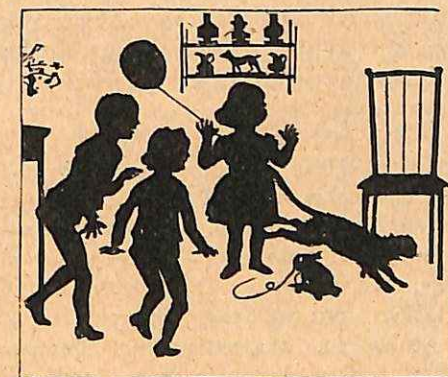
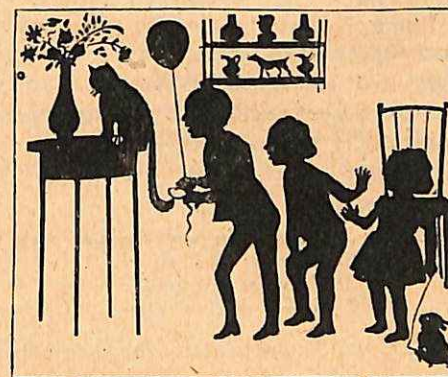
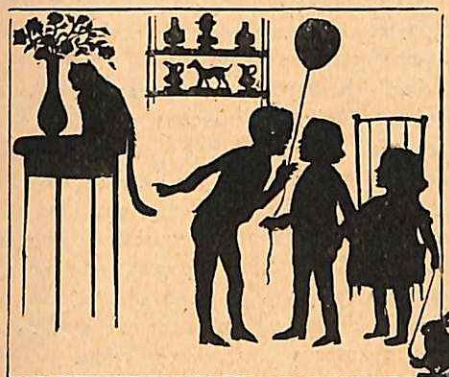
— Τὸ άγγεῖον τοῦτο, — εἶπε τότε ό Δερβίσης, — εἶνε ό κόσμος και αἱ μυῖαι εἶνε οἱ άνθρωποι. Αὐταί που εἰσάθησαν εἰς τὰ χεῖλη τοῦ άγγείου, ομοιάζουν μέ τούς φρόνιμους, οἱ όποῖοι, συγκρατοῦντες και χαλιναγωγούντες τὰ πάθη των, δέν κυνηγοῦν ως τρελοὶ τās διασκεδάσεις και τās ήδονάς, άλλα 'ἀρκοῦνται μόλις νά τας έγρίξουν, δηλαδή νά τας απολαμβάνουν έν μέτρῳ. Αἱ μυῖαι, αἱ όποῖαι έρρίφθησαν εἰς τό μέσον τοῦ άγγείου, παριστῶσι τούς άφρονες, οἱ όποῖοι άποπύοντες πάντα χαλινόν, παραδίδονται

άμέτρως εἰς την κραιπάλην και εἰς την διασθοράν.

«Όταν ό άγγελος τοῦ θανάτου, διασχίζων μέ πτήσιν ταχέαν την επιφάνειαν της γῆς, θά κινήσῃ τās πτέρυγας του, όπως σὺ πρὸ όλίγου κίνησες τό ριπίδιον, οἱ άνθρωποι, οἱ όποῖοι θά 'ίστανται επί τῶν χειλέων τοῦ άγγείου, θά πετάξουν εύκόλως πρός την οὐρανίαν αὐτῶν πατρίδα : άλλα 'οἱ δοῦλοι τῶν παθῶν των, οἱ όποῖοι θά εύρίσκονται έντὸς τοῦ άγγείου τῶν ήδονῶν, θά βυθισθῶσιν άκόμη περισσότερο και θά ριθῶσι διά παντός εἰς την άβυσσον τοῦ σκότους !»

(Μίμησις τοῦ Bidpai).

— *

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ ΕΠΙ ΤΗ ΒΑΣΕΙ ΤΩΝ 6 ΤΟΥΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

Παρατηρήσατε τās προκειμένας έξ εἰκόνας, την μίαν κατόπιν της άλλης, μέ προσοχήν. Θα ιδῆτε ότι χωρὶς λόγια διηγούνται όλόκληρον ιστορίαν. Δοιπόν, την ιστορίαν αὐτήν σεῖς θά την διηγῆσθε μέ λόγια, μέ άλλους λόγους θά συνθέσετε έν διήγημα επί τη βάσει τῶν έξ αὐτῶν εἰκόνων.

Οἱ όροι τοῦ Διαγωνισμοῦ εἶνε οἱ εξής :

1. Τὸ διήγημα πρέπει νά γραφῇ εἰς την συνηθῆ γλῶσσαν της ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ και νά μή περιέχῃ πλέον άπό 850 λέξεις (όλιγωτέρας ναί, περισσότερας όχι).

2. Οἱ διαγωνισθόμενοι πρέπει νά στείλουν τό διήγημά των εγκαίρως, ώστε νά φθάσῃ εἰς τό Γραφεῖόν μας μέχρι της 15ης προσεχούς Μαρτίου τό βραδύτερον. Όσα διήγηματα ληφθῶσι

μετά την 15ην Μαρτίου δέν θά συμπεριληφθῶσιν εἰς τόν Διαγωνισμόν.

3. Άνωθεν τοῦ διηγήματος παρακαλοῦνται οἱ διαγωνισθόμενοι νά γράψωσι τās λέξεις « Διαγωνισμός πεντηκостος πρώτος, » κάτωθεν δὲ τόν τόπον της διαμονῆς των, την χρονολογίαν, τό αληθές όνομα των, τό ψευδώνυμον των, (αν έῶσι και θέλωσι νά διαγωνισθῶσιν υπό ψευδώνυμον) και την ηλικίαν των.

4. Τὸ κάλλιστον διήγημα πάντων θά τύχῃ τοῦ πρώτου βραβείου και θά δημοσιευθῇ έν τῇ ΔΙΑΠΛΑΣΕΙ μέ τό όνομα ή τό ψευδώνυμον τοῦ γράψαντος αὐτό. Εἰς τόν βραβευσθόμενον θά δωρηθῶσι βιβλία άξίας δέκα δραχμῶν εκ τῶν παρ' ήμῶν εκδοδόμενων. Προσέτι θαῖτωθῇ της τιμῆς νά δημοσιευθῇ ή εἰκὼν του έν τῇ ΔΙΑΠΛΑΣΕΙ.

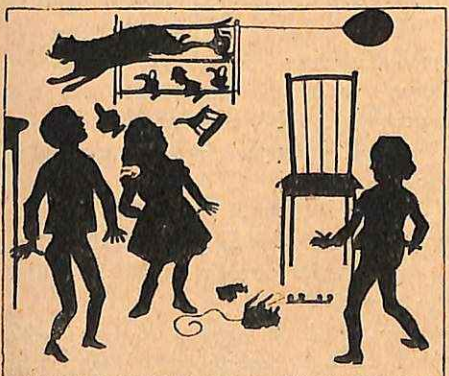
5. Τὰ μετά τό πρώτον σχετικῶς καλλίτερα δύο διηγήματα θά τύχωσι τοῦ δευτέρου βραβείου, θά δωρηθῶσι δὲ εἰς έκάτερον τῶν γράψαντων αὐτὰ βιβλία άξίας πέντε δραχμῶν εκ τῶν παρ' ήμῶν εκδοδόμενων.

6. Τὰ τρία άλλα διηγήματα, τὰ σχετικῶς καλλίτερα μετά τ' ανωτέρω θά τύχωσι τοῦ τρίτου βραβείου. Εἰς έκαστον δὲ τῶν γράψαντων αὐτὰ θά δωρηθῇ ένα έν βιβλίον.

7. Θα τύχωσιν έπαίνου οἱ σχετικῶς καλλίτερα διηγήματα γράψαντες μετά τούς ανωτέρω.

8. Εὐφύμου μνείας τέλος θά τύχωσιν όσοι κριθῶσιν άξιοι αὐτῆς.

Η κρίσις μετά τοῦ βραβευσθόμενου διηγήματος θά δημοσιευθῶσιν έν τῇ ΔΙΑΠΛΑΣΕΙ τό πρώτον Σάββατον τοῦ προσεχούς Ἀπριλίου.

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΓΙΑΔΑΣ]
(Συνέχεια. Ίδε Σελ. 28).

Ε΄.

«Από τότε, διά κάμποσον καιρόν, είχα τὸν φόβον τοῦ νεροῦ. Δὲν ἐτόλμουσα νὰ πλησιάσω ρύακα, ἂν δὲν ἦτο μαζί καὶ ἡ μητέρα μου, ἐπινα δὲ χωρὶς νὰ κυτάζω μέσα διόλου. Ἀλλὰ μὲ ὅλ' αὐτὰ δὲν ἐδιορθώθηκα ἀπὸ τὴν φιλαρέσκειαν καὶ ἐρωτοῦσα καθημερινῶς τὴν μητέρα μου, καθὼς καὶ τὴν Ξανθὴν καὶ τὴν Μπιρμπίλω, ἂν ἐμεγάλωναν τὰ κέρατά μου.

«Σὺ εἶπα ὅτι ὁ κύριος Μίλχ δὲν ἔμενε συνήθως εἰς τὸ σπίτι. Ἐπήγαινε εἰς τὴν πόλιν καὶ ἐκεῖ εἰργάζετο ὡς μεσίτης τῶν ἀγροφόρων. Ἀλλὰ δὲν θὰ ἐκέρδιζε καὶ πολλὰ ἀπὸ τὴν ἐργασίαν αὐτὴν, διότι ὡσάνκις ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὸ Βάδεν, ἀντὶ νὰ φέρῃ χρήματα εἰς τὴν γυναῖκά του, ἀπεναντίας τῆς ἐζητοῦσε. Ἐπέστρεφεν ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν πτώσιν μου εἰς τὸν ρύακα. Φαίνεται ὅτι ἐξαιρετικῶς εἶχε κάμῃ καλὰς ἐργασίας καὶ ἦτο πολὺ χαρούμενος. Ἐχάρισεν ἕνα φῖς οὐ εἰς τὴν γυναῖκά του, ἀπὸ μίαν ποδίαν εἰς τὰ κοριτσάκια του καὶ ἕνα μεγάλον σουγιάν εἰς τὸν Ἰωσήφ καὶ ἐνῶ ὅλοι ἐνόμιζαν ὅτι τὰ δῶρά του ἐτελείωσαν, ἔρριψεν ἀκόμη εἰς τὰ γόνατα τῆς κυρίας Μίλχ ἕν εὐμορφον περιλαίμιον ἀπὸ μαροκινὸν δέρμα, μὲ ἕνα κουνδουνάκι, καὶ τῆς εἶπε :

«Νά, γιὰ τὴν Ἀσπρούλα σου !»

«Ἡ κυρία Μίλχ ἐχάρη πολὺ καὶ ἔτρεξεν ἀμέσως νὰ μού το φορέσῃ. Ἐνα κουνδουνάκι ! Τί εὐτυχία ! Κανείς ἄλλος δὲν εἶχεν εἰς τὸ σπίτι. Δὲν ἐκρατήθηκα καὶ ἔτρεξα νὰ δείξω εἰς τὸν ρύακα τὸ νέον μου στολίδι ἄλλὰ ἐπρόσεξα καλὰ νὰ μὴ ξαναγλουστρήσω... Δὲν εἶνε περίστασις διὰ νὰ πνιγῇ κανεὶς, ὅταν τοῦ χαρίζουν ἕνα τόσο εὐμορφον πρᾶγμα !

«Ἐνα κουνδουνάκι ! ὥστε λοιπὸν ἡμπαροῦσα τώρα νὰ κάμνω κρότον καὶ τὸ κουνδουνάκι μου ἔκαμνε πολὺ ὥραϊον κρότον, γλυκύν, ἀργυρόηχον... Ὡς, εἶνε ἀδύνατον νὰ σου παραστήσω τὴν χαράν μου ! Καὶ ἡ μητέρα μου ἐπίσης εἶχαρε πολὺ πού μ' ἔδλεπε τόσο εὐχαριστημένην ἄλλὰ μὲ ἔλεπεν ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ κάμνω κατάχρησιν τῆς μουσικῆς μου. Ποῦ νὰ κούσω ἐγὼ ! αἰωνίως ἐπηρεόσα διὰ νὰ κτυπᾷ τὸ κουνδουνάκι μου καὶ εἶχα μίαν διερρηφάνειαν δι' αὐτό ! Τὴν νύκτα, ἅμα

ἐξυπνοῦσα, ἀμέσως ἔσεια τὸ κεφάλι, διὰ νὰ κούσῃ τὸ κουνδουνάκι. Ἀγαπᾷ κανεὶς πάντοτε τὸν ἰδικόν του κρότον, ἀλλὰ ποτὲ τὸν κρότον τῶν ἄλλων. Ἡ Ξανθὴ καὶ ἡ Μπιρμπίλω, δυσηρεστημέναι πού δὲν εἶχαν καὶ αὐτὰ κουνδουνάκια, παρεπονέθησαν ὅτι δὲν τας ἄφιναν νὰ κοιμηθῶν. Αὐτὰ αἱ ἴδιαι, πού ἔλεγαν ἄλλοτε ὅτι ἡ μητέρα μου ἔκαμνε κακὰ νὰ με τιμωρῇ, ἰσχυρίζοντο τώρα ὅτι ἔπρεπε νὰ με τιμωρήσῃ πολὺ αὐστηρῶς. Αὐτὸ ἔγινε καὶ ἐπὶ τέλους ἔλαβα τὴν ἀπόφασιν νὰ κοιμῶμαι χωρὶς νὰ κουνῶ τὸ κουνδουνάκι μου. Ἀπεζημιωνόμην ὅμως τὴν ἡμέραν τότε ἐκουνδούνιζα διαρκῶς. Ἀμα ἐπενοῦσε κανεὶς, ἔτρεγα πρὸς τὸ μέρος του μὲ σκιρτήματα. Οἱ ἄνθρωποι ἐγύριζαν πρὸς τὸν ἦχον καὶ ὅλοι ἀπαράλλακτα ἐφώναζαν : «Ὡς, τί εὐμορφὴ γιδούλα !» Ὁμολογῶ ὅτι ὁ ἦχος αὐτῆς τῆς φωνῆς, μού ἤρεσε πολὺ περισσότερον ἀπὸ τὸν ἦχον τοῦ κουνδουνάκι. Βλέπεις ὅτι καὶ ἡ γιδούλας μεταχειρίζονται τοιαῦτα τεχνάσματα, διὰ νὰ κινῶν τὴν προσοχήν.

«Εἶχαν κάμῃ τότε ἕνα τραγουδάκι γιὰ μένα :

Ἡ Ἀσπρούλα φορεῖ τώρα
Κουνδουνάκι ἀπὸ τὴ χώρα,
Κουνδουνάκι κάθε ὥρα
Ντίν ! Ντίν ! Ντίν !

«Ὡς, νά, ἐκουνδούνιζα κάθε ὥραν. Καὶ κάμμιὰ φορὰ μάλιστα μὲ κάποιαν πονηρίαν καὶ κακεντρέχειαν. Διότι ἐπήγαινα συχνά-συχὰ κοντὰ εἰς τὴν Ξανθὴν καὶ εἰς τὴν Μπιρμπίλω, ἔδιναν μὲ τὸ κεφάλι, ἐκουνδούνιζα δυνατὰ, μέσ' εἰς αὐτῶν, καὶ ἔφρευγα τρέχουσα καὶ γελῶσα μὲ τὸν θυμὸν τῶν. Ἀλλὰ καὶ συχνὰ πάλιν ἐκουνδούνιζα χωρὶς κακίαν καὶ χωρὶς ματαιότητά, ἀπλῶς διὰ νὰ μὲ εὐφραίνῃ ἡ μελωδία.

«Μίαν ἡμέραν ἔμαθα ὅτι δὲν εἶνε καὶ τόσο ὠφέλιμον πρᾶγμα νὰ φορῇ κανεὶς κουνδουνάκι.

«Ὁ βοσκὸς μας Ἰωσήφ εἶχε κόψῃ ἄνθη καὶ ἔκαμε μίαν μεγάλην ἀνθοδέσμη, τὴν ὁποίαν ἤθελε νὰ προσφέρῃ εἰς μίαν μικράν του φίλην. Αὐτὸ ἐγὼ δὲν το ἤξευρα ἀπεναντίας, καθὼς εἶχεν ἀποθέσῃ κατὰ γῆς τὴν ἀνθοδέσμη, ἐνόμισα ὅτι ἦτο προωρισμένη δι' ἡμᾶς καὶ ἤρχισα νὰ τρώγω μίαν χαρὰ τὰς μουσικῆς τῆς καὶ τοὺς κισσοὺς τῆς. Ἀμα με εἶδεν ὁ Ἰωσήφ, ἐθύμωσε τόσο πολὺ, πού ἔδραξε τὸ ραβδί του καὶ ἔτρεξε κατ' ἐπάνω μου, μὲ ὅλα τὰ βελάσματα τῆς μητρός μου, ἡ ὁποία τὸν παρεκάλει νὰ με συγχωρήσῃ. Ἐγὼ ἔτρεξα ἀμέσως καὶ ἐπρόφθασα νὰ κρυφθῶ μέσα εἰς κάτι θαμνοὺς, πλησίον εἰς τὸ ποτάμι.

Ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν τὸ κουνδουνάκι ἐπρόδωκε καὶ ὁ θυμωμένος βοσκὸς ἤλθε, μὲ εὔρε, μὲ ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν κρύπτην μου καὶ μὲ ἐξυλοκόπησεν εἰς τὰ γερά. Βεβαίως πάντοτε θὰ μὲ εὕρισκεν ἄλλ,

ἀργότερα ἴσως ὁ θυμὸς του θὰ ἦτο ξεθυμασμένος καὶ δὲν θὰ μὲ ἐκτυποῦσε τόσο δυνατὰ.

«Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην δὲν ἄγαπούσα πλέον τόσο πολὺ τὸ κουνδουνάκι μου, οὔτε ἐσκιρτοῦσα πολὺ διὰ νὰ κούσῃ. Ἐπὶ τέλους ἔχασα τὸ γλωσσίδι τὸ κουνδουνάκι ἤτο ἄχρηστον καὶ μού το ἔβγαλαν μαζί μὲ τὸ περιλαίμιον. Τὸ τρίχωμα τοῦ λαιμοῦ μου ἐφαγώθη εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ ἐπέρασε πολὺς καιρὸς διὰ νὰ ξαναγίγῃ. Πολλάκις μία ἡδονὴ ἀφίνει ἕχνη δυσάρεστα καὶ τὴν πληρόνει κανεὶς πολὺ ἀκριβὰ.

ΣΤ΄.

«Ἀπὸ τινος καιροῦ, ἡ Ρούσα μὲ ἐπεριτριγύριζε πολὺ.

«Τὰς ὥρας, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ μητέρα μου ἔλειπεν εἰς τὴν πόλιν, μὲ ἄφιναν εἰς μίαν μικράν αὐλήν, ὅπισθεν τῆς οἰκίας. Κάθε φορὰ πού ἤμουν ἐκεῖ, ἡ Ρούσα εὕρισκετο πάντοτε πλησίον ἐπερνοῦσε τὸ μακρὺ τῆς κεφαλῆς ἐπάνω ἀπὸ τὸν φράκτην καὶ μού εἶλεγε : «Καλὴ μέρα, Ἀσπρούλα, τί εὐμορφὴ πού εἶσαι !» Καὶ ἐγὼ τῆς ἀπαντοῦσα : «Καλὴ μέρα, Ρούσα» διότι ἡ μητέρα μου ἤθελε νὰ εἶμαι εὐγενής, ἀλλὰ τίποτε ἄλλο. Ἐξακολουθοῦσε νὰ μὲ ἀπαγορεύῃ νὰ συνάψω σχέσεις μὲ ἐκείνην τὴν γίδαν κ' ἐγὼ τὴν ὑπήκουα.

«Κάποτε ἡ Ρούσα, ἂν οὐ μὲ ἐκαλή-μέριζε, ἔμενε εἰς τὸν φράκτην καὶ ἔλεγε ὡς νὰ ὠμίλει μόνῃ τῆς : «Ἐρχομαι ἀπὸ τὸ δάσος τί ὥραϊα πού εἶνε ἐκεῖ ! τί εὐμορφὸ χόρτο πού ἔχει !» Καὶ ἐκλείνε τὸ μάτι τῆς μὲ πολὺ παράξενον τρόπον.

«Τότε ἐγὼ ἀνεστένεζα, ὀλίγον λυπημένη πού ἤμουν τόσο φρόνιμη, καὶ ἐσυλλογιζόμην ὅτι, ἂν ἐπήγαινα εἰς τὸ δάσος, θὰ διεσκέδαζα ὀλίγον ἔπειτα θὰ συνωμιλοῦσα μὲ τὴν Ρούσαν καὶ θὰ μὲ διηγείτο ὅλα τὰ περίεργα πρᾶγματα πού ἔδλεπεν εἰς τὰς ἐκδρομὰς τῆς.

«Ἐπὶ τέλους, μὲ ὅλην τὴν ἐπιθυμίαν πού εἶχα νὰ μὴ παρακούσω τὴν μητέρα μου, δὲν ἐβάσταξα πλέον καὶ εἶπα :

«— Ρούσα, εἶνε λοιπὸν πολὺ εὐμορφον τὸ δάσος ;

«— Ἀκούεις ἐκεῖ ; εὐμορφον λέει ;

«Καὶ ἤρχισεν νὰ μὲ διηγείται ἕνα σωρὸ θαυμάσια διὰ τὸ δάσος, ὥστε μὲ ἔκαμε νὰ θεωρῶ τὸν ἑαυτόν μου πολὺ δυστυχῇ, πού δὲν το εἶχα ἰδῇ ἕως τώρα.

«— Καὶ πηγαίνει συχνὰ εἰς τὸ δάσος, Ρούσα ;

«— Κάθε φορὰ πού κόβω τὸ σχοινὶ μου, καὶ τὸ κόβω ξεύρεις, κάθε μέρα !

«— Ἀλλὰ ὕστερα, ἡ κυρία σου δὲν σε τιμωρεῖ ;

«— Ναι ! ἡ γρηγὰ μὲ δέρνει ἄλλὰ τί μὲ τοῦτο ; Συνειθίζει κανένας τὸ ξύλο ἔπειτα, μπροστὰ εἰς τὴν εὐχαριστή-

σιν πού αἰσθάνομαι εἰς τὸ δάσος, τί εἶνε πέντε-δέκα ξυλῖες ; . . . Μπρὲ καὶ τὰ κόκκαλα νὰ μὲ σπᾶσουν, ἐγὼ θὰ πηγαίνω εἰς τὸ δάσος !

«— Ἀλλὰ αὐτὸ εἶνε παρακοή, Ρούσα. Δὲν φέρεσαι καλὰ πρὸς τὴν κυρίαν σου !

«— Αὐτὴ δὲν φέρεται καλὰ πρὸς ἐμὲ. Καὶ γιατί νὰ μὲ δένη, σὲ παρακαλῶ ; Ποιὸς τῆς ἔδωκε τὸ δικαίωμα ; Ὑπάρχουν χώρες, ὅπου ἡ γίδες εἶνε ἐλευθερές καὶ τρέχουν ὅλη τὴν ἡμέρα ὅσφ θέλουν. Δὲν θὰ ξυλωθῶ κ' ἐγὼ νὰ

πάγω καμμιὰ φορὰ ἐκεῖ-πέρα ; . . . Ἀς εἶνε ! Νά σου πῶ, Ἀσπρούλα, ἔρχεσαι νὰ πάμε μαζί εἰς τὸ δάσος !

«— Ὡς, ὦχι, Ρούσα ! φοβοῦμαι . . .

«— Ρούσα ! ἔ ! Ρούσα ! ἐκεῖ εἶσαι ἀκόμη, διαβολόγίδα ;» ἤκουσα τὴν γραίαν νὰ φωνάζῃ, ἀσθμαίνουσα ἀπὸ τὸ τρέξιμον καὶ συγχρόνως δυο-τρία κτυπήματα ἀντήχησαν ἐπάνω εἰς τὴν ἰσχυρὴν ράχην τῆς Ρούσας.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΩΗΣ

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Βέρβας Βαδιέ.

ΤΑ ΜΕΙΟΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

ΕΠΙΜΕΛΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ

[Σκοπὸς τοῦ Ταμείου. — Ἀναλόγως τοῦ μέχρι τέλους τοῦ σχολικοῦ ἔτους συναχθησόμενου ποσού ἐκ τῶν ἐκάστοτε εἰσφορῶν τῶν συνδρομητῶν μας καὶ παντὸς ἄλλου ἐπιθυμούντος νὰ συνεισφέρῃ, θὰ σταλῶσιν εἰς τὰ ἐν Ἀθήναις καὶ ἀλλαχοῦ Σχολεῖα τόμοι τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» καὶ τῆς «Βιβλιοθήκης» αὐτῆς, ἵνα διανεμηθῶσιν ὡς βραβεῖα εἰς τοὺς ἀριστεύοντας ἀπόρους μαθητὰς Αἱ εἰσφοραὶ, ἐξ οἰουδήποτε ποσού, δεκταὶ καὶ εἰς γραμματόσημα, στέλλονται ἀπευθεὶς πρὸς τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν»]

ΠΕΜΠΤΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Ἐκ προηγουμένων εἰσφορῶν . . .	Δρ.	92,20	Ἐκ μεταφορᾶς Δρ.	107,35
Ἄδαμ Κ. Θεοφύλακτος	»	3,30	Κόρη τοῦ Γαλοῦ	» 50
Ἀνδρέας Ἀργοναύτης	»	— 50	Γελοῦσα Φύσις	» 6,80
Ἀλεξάνδρα Ἀναρ. Σιμπούλου	»	3,—	Ἀνθισμένη Πεδιάς	» 3,40
Κωνσταντ. Π. Γιαννηκαπάνης	»	3,35	Λεωνίδας Γ. Καρυφύλλης	» 3,05
Ραχὴλ Α. Μερκάτη (ἐ' εἰσφορὰ)	»	5,—	Κωνσταντῖνος Ι. Ἰγγλέσης	» 1,15
Εἰς μεταφορὰν Δρ.	107,35		Τὸ ὅλον μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου Δρ.	122,25

ΟΥΔΕΜΙΑ παραγγελία πρὸς ἀποστολὴν παλαιῶν φύλλον τῆς «Διαπλάσεως» θὰ ἐκτελεῖται, ἂν δὲν συνοδεύεται μὲ τὸ ἀντίτιμον. Ἐκαστον φύλλον τῆς Α' περιόδου (1879-1893) τιμᾶται λεπτὰ 25, τῆς δὲ Β' περιόδου (1894-1897) λεπτὰ 15.

ΤΟΜΟΙ

"ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ"

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 46 (οἱ ἐξῆς : 4,5,6,7,9,11,15,

16,17,18,19,20,21,22,23,24)

πρὸς δραχ. 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν

Ἀθήναις, πρὸς δραχ. 1,10 διὰ τὰς

Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς φράγκον χρυ-

σοῦν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΤΟΜΟΙ 6 (οἱ ἐξῆς : 1,3,8,12,13,14)

πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ 40^{ος} πλησιάζων νὰ ἐξαντλη-

θῇ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 3: τῶν ἐτῶν 1894, 1895 καὶ 1896

ὧν ἕκαστος τιμᾶται : Ἀδελφ. φρ. 7.

— Χρυσόδετος φρ. 10.

ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙ ἀνὰ δύο εὕρισκονται καὶ

οἱ τόμοι τῆς Α' περιόδου τῆς «Δια-

πλάσεως». Ἐπὶ τῆς σημειουμένης δὲ

ἀνωτέρω τιμῆς αὐτῶν ὡς ἀδελφ.,

προστίθενται καὶ φρ. 3 διὰ τὸ δέσι-

μον ἐκάστης δυνάδος τόμων.

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Πωλοῦνται δι' ὅλον τὸν κόσμον
εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως».

Προμηθευθῆτε ὅλοι
διὰ τὰς ἀνταλλαγὰς σας.

ΤΙΜΩΝΤΑΙ

Ἐκαστον τετράδιον λεπτὰ 15

Δέσμη 25 τετραδίων μετὰ ἐξωφύλλου καὶ

πίνακος περιεχομένων φρ. 3

Ἐξωφύλλον καὶ πίναξ λεπτὰ 30

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Πῶς πᾶς Πέτρο, εἰς τὴν γραμματικὴν ;

— Λαμπρά, πατέρα.

— Νά ἰδοῦμε λοιπὸν ἔμαθες τὰς τρεῖς

κλίσεις ;

— Καλὲ ποῖο τρεῖς ! ἐγὼ τὰς ἔμαθα ὅλας !

* Ἐστὴν τοῦ Ἀρχιναυάρχου Θεμιστοκλέους *

Εἰς τὸ τραπέζι.

Ὁ Τοτός : — Γιατί, μαμμά, αὐτὸ τὸ ψωμί τὸ

λέγουν Χριστόψωμο ;

Ἡ Φιγὴ (ἀδελφὴ μικροτέρα). — Γιατί ἀπ'

αὐτὸ ἔφαγε ὁ Χριστός !

* Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρσενίου τοῦ Μιχαήλ Δρυμαῦ.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ ἀλλασσόντες κατοικίαν συνδρομηταὶ νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαιρῶς τὴν νέαν τὴν διευθύνσιν, συναποστέλλοντες καὶ 50 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς τυπώσεως τῆς νέας ταβάνης.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΠΑΙΔΙΑ ΜΟΥ, μέχρι τῆς

10 Φεβρουαρίου δέχομαι σε-
λίδας Καλλιγραφίας διὰ τὸν
Διαγωνισμόν. Ἐλαβα ἕως
τώρα ἀρκετὰς. Τώρα ἐτοιμάζε-
ται ἡ κρίσις τῆς Δ' Κυριακῆς
καὶ αἱ εἰκόνες, αἱ ὁποῖαι θὰ τὴν συνοδεύουν.

Ἀπὸ τὰς ἐπιστολὰς πού ἔλαβα αὐτὴν τὴν ἐ-
δομαῖδα, καθὼς καὶ τὴν προηγουμένην, ὁποσπό-
σω μόνον τὰς πληροφορίας καὶ τοὺς Ἀσπασμούς.
Ἐπειδὴ δὲ εἶνε πάρα πολλοί, δὲν μὲνει τόπος
διὰ τίποτε ἄλλο. Λοιπὸν :

Ἀσπασμοί, πληροφορίες. — Ἡ Με-
κρὰ Μάγισσα ἀσπάζεται τὴν Μαύρην Θάλασ-
σαν, τὴν Ἀπτερον Νίκη καὶ τὴν Ποιμενικὴν
Φλογέραν ἢ Μιχαήλ Σακελλαριάδην τὸν
Ἀρθοφρον Κοέρν τὸν Ἡσυχὸν Ἀεράκι τὸν Φω-
στῆρα τῆς Θεσσαλίας. — Τὸ Ἀρχιζιλιανὸν
ἀντασπάζεται τὸν Βεελζεβούλ καὶ τὸν Δαυιδ-
νάκι, μού γράφει δὲ νὰ εἶπω εἰς τὸν θυμῶ-
δην τὸν Ἱστορικὸν ὅτι ὁ Λέων τῆς Ἀφρικῆς
δὲν τοῦ γράφει, ἐτοιμαζόμενος νὰ ἔλθῃ εἰς τὰς
Ἀθήνας διὰ τὴν Μ. Κυριακὴν. — Ὁ Δεκαπε-
ταετής Πλοίαρχος ἀσπάζεται τὴν Ροδοδάκτυ-
λον Ἥδ καὶ ζητεῖ τὰρχικὰ τῆς Μεδοῦσης.
Ἡ Ταρλαλαμπούμπας τὸν Τζιζ - Τζιζ - Μπου-
Μπουμ ἢ Γλυκύλαος Ἀνδρὸν τὴν Χαλαυγὴν
καὶ τὴν Σοφίαν Παλαμῶν ὁ Παγομήτορας Ὁκε-
ανὸς τὸν Ἀυτοκράτορα τῶν Ὁκεανῶν (καὶ ἔς
τον διατάξῃ νὰ ἐξαπαλῶσῃ !) ὁ πρῶτος Φόδιος
Ἀπόλλων τὴν Γαληνιάδην Θάλασσαν καὶ
τὴν Ναυτοπούλαν ὁ Δὸν Κρυφίτης τὸν Ναύ-
αρχον Κοδριγκιτῶνα, τὸν ὁποῖον ζητεῖ τὰρχικὰ,
καὶ τὸν Πτερωτὸν Πήγασσον ὁ Ἑλληὴν Σγα-
ναρέλλος τὸν Καρχαρίαν τοῦ Φαλήρου. — Ἡ
Εὐαίσθητος Καρδιά δηλοῖ πρὸς ὅλους ὅσοι ἐ-
ζητήσαν τὸν ὀνόμα τῆς, ὅτι ἐνομιλᾶται Χρυσό-
νυκτα καὶ ὅτι προσεχῶς θὰ ἐλθῇ ψευδάνυ-
μον, ἀσπάζεται δὲ τὴν Μαργαρίταν καὶ τὸ Με-
κρὸν Πειρακτῆριον ἢ ὅτις τὴν Ἑλληνικὴν
Σημαία ἢ Γλυκεῖα Ἑλπίς τὴν Μυρσίνην
καὶ τὴν Ἀργίαν Τελεισίαν ἢ Ἀθηναίς
τὴν Χιονισμένην Ὀδησσὸν καὶ τὸν Ἑλληνα
Σταναρέλλον ἢ Αὐρὰ τοῦ Φαλήρου τὴν Χρυ-
σοκέρων Ἐλαφὸν καὶ τὸν Ἀνδρέϊον Ἀργο-
ναύτην ἢ Εὐτυχίαν Ὀνητὴν (ἢ ἐσπαθωμένην)
τὸν Οἰδίποδα Τεράννον, τὸν Ἑλληνα Σγα-
ναρέλλον καὶ τὴν Ἑλληνίδα Καλλιτέχνιδαν
ὁ Κάταστρος Ἀράπης τὴν Αὐραν τοῦ Φαλή-
ρου ὁ Κορυθαίολος Ἐκτωρ τὸν Ὀρφέα καὶ
τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν. — Ὁ Τίς-Τίς μού
γράφει νὰ εἶπω εἰς τὴν Ἑλευθέραν Ἑλλάδα,
ὅτι τῆς χρεωστῇ χάριτας διὰ τὴν συμβουλὴν καὶ
διὰ τὸ μάθημα πού τοῦ ἔδωκε. Τὴν εὐχαριστεῖ
πολύ-πολὺ καὶ ὁμολογεῖ ὅτι

ποδα Τύραννον, τὸν Δεκαπενταετῆ Πλοίαρχον κτλ. διὰ τὰ συγχαρητήριά των. — Ἡ Μέδουσα εἰδοποιεῖ τὴν Ἀργεῖαν Τελέσθιαν νὰ μὴ τὴν παρακληθῇ εἰς τὴν Μεγ. Κυριακὴν, διότι ἐκεῖνην τὴν ἡμέραν εἶναι πού θὰ μαμαρώσῃ. — Ὁ Οἰδῖππος Τύραννος ἀσπάζεται τὴν Φθινοπωρινὴν Βροχὴν καὶ τὴν Ναυτοπούλιν ἢ Ἀντιγόνην τὴν Ἡρώειν Πάρραν, τὴν Μαργαρίταν, τὴν Δέαν, τὸν Νασιτράδιν Χόντζαν κτλ. ἤθελε δὲ πολὺ νὰ μᾶθῃ τὰ ψευδώνυμα καὶ παιδιῶν πού ἤχουσεν εἰς τὸν Ὀμιλον τῶν Φιλομοῦσαν νὰ συνομιλοῦν δι' ἐμὲ, ἐνῶ καὶ ἐκεῖνη συνομιλεῖ μετ' ἐξάδελφόν της. — Ὁ Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς ἀντασπάζεται τὴν Φθινοπωρινὴν Βροχὴν, ἰσχυρίζεται δὲ ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἤξευρῃ τὸ ὄνομα τοῦ καὶ τὴν προκαλῇ νὰ τοῦ φανερώσῃ! — Τὸ Φωτοδόλιν Τόξον ἀσπάζεται τὸν Λιονισμένον Τρυφροστόν, ὃν γνωρίζει ἡ Μαργαρίτα τὴν Ποιμενικὴν Φλογέραν καὶ τὸν Παγωμένον Ὁκεανόν, ὁ Κολοσσὸς τῆς Ρόδου τὸν Δὸρ Κιχάτην, τὸν Ὀλύμπιον Δία, τὸ Ταπεινὸν Ἴορ κτλ. ἡ Χρυσὴ Πεταλούδα τὴν Καράτιδα Παρθένον καὶ τὴν Νερούιδαν τοῦ Γαλοῦ, ὁ Κερκυραϊκὸς Μύρηξ τὸν Μεγγίλλον ἢ Μέλλουσα Καλλιτέχνη τὴν Μαργαρίταν, ὁ Μέρυπος τὸν Μεγγίλλον (καὶ νὰ μὴν εἶναι τόσο ἀνίσχυρος εἰς τὸ Σχολεῖον); ὁ Νασιτράδιν Χόντζας τὸ Ἀργεῖνον Πράσσο καὶ τὴν Ὁραίαν Πρίγκειαν, ἡ Ἀντοκράτειρα Εὐδοκία τὴν Σεμιράμιδα καὶ διατὶ δὲν γράφει πλέον; — Ἡ Μπουμπουλὶνα πληροφορεῖ τὸν Ἄρην ὅτι ὀνομάζεται Νικόλαος Γ. Μπουμπουλὴς καὶ ὅτι ἤλλαξε ψευδώνυμον. — Ἡ Νεφέλη ἀσπάζεται τὴν Δάφνην, τὴν Μήδειαν καὶ τὸν Ἀηστὴν τοῦ Μέλανος Ἀρμυῶ. — Ὁ Ἕλληρ Σγαταρέλλος ἐπιθυμῇ πολὺ νὰ μᾶθῃ τὸ ψευδώνυμον ἐκείνου, ὁ ὁποῖος εἰς τὸν Ὀμιλον τῶν Φιλομοῦσαν ἐφάρευσεν δι' αὐτόν. — Ὁ Ὀλύμπιος Ζεὺς ἀσπάζεται τὸν Πολικὸν Ἀστέρα καὶ τὸν Ἄρθον τῶν Δευμώνων. — Ἡ Κεφαλληνιακὴ Αἰδρα πληροφορεῖ τὸν Ταπεινὸν Ἴορ, ὅτι ὀνομάζεται Αἰ. Χ. Π., ζητεῖ δὲ τὰ ἀρχικὰ τῆς Χωρικῆς τῆς Ρουμανίας. — Ὁ Χειμῶναρθος ἀσπάζεται τὴν Φίλεργον Χελιδόνα, δὲν δύναται δὲ νὰ εἰπῇ τὸν ὄνομα τοῦ, διὰ νὰ μὴν ἀλλάξῃ ψευδώνυμον.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνταλ
λάξουν: ἡ Μέλλουσα Καλλιτέχνης μετ' ὃν Ἀκαμάτον Ποδηλάτην καὶ μετ' ὃν Λέοντα τῆς Ἀφρικῆς, ὁ Μάριμπα Νικολῆς μετ' ὃν Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλῆα, Ποιμενικὴν Φλογέραν, Βεελζεβὸλ καὶ Ἀύραν τοῦ Ἀρίονος, ἡ Ὁραία Δορκὰς μετ' ὃν Χρυσὴν Ἀμμουδιάν, ὁ Τζι-Τζι-Μπουμ-Μπουμ μετ' ὃν Ζαχαῖον, Ἐκχιβόλον Ἀπόλλωνα, Φουρτούραν, Ἐαρθὴν Ἑλληνοπούλιν, πρῶτον Παχὺν Τόξον, Δαιμονάκι, Ἀρχιζιάνιον, Σπίρτο Μονάχο, Ἀρχιμῆδιν Μαθηματικόν, καὶ (δοῦσα οἱ Θεός!) Γερραίαν Ἑλληνίδα, ὁ Ἀνδρεῖος Ἀρροναῖτης μετ' ὃν Τζι-Τζι-Μπουμ-Μπουμ, ὁ Παγωμένος Ὁκεανὸς μετ' ὃν Γῆν τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν Μαργαρίταν, ὁ Ταρλαλαμπουμπας μετ' ὃν Στράβωνα τὸν Γεωγράφον, ὁ Δεκαπενταετῆς Πλοίαρχος μετ' ὃν Γῆν τῆς Ἑλλάδος καὶ τὸν Τζι-Τζι-Μπουμ-Μπουμ, ὁ Ἀηστὴς τοῦ Μέλανος Ἀρμυῶ μετ' ὃν Κοροσάλλον, τὸ Ἦονχο Ἀεράκι μετ' ὃν Ἐρημίτην καὶ τὴν Πετρόδην Παράλιαν, ἡ Φουρτούρα μετ' ὃν Τιχ-Ταχ, καὶ τὸν Τζι-Τζι-Μπουμ-Μπουμ καὶ τὴν Εὐτυχὴ Ὀρητὴν, ἡ Ἀγκυρα τῆς Εὐτυχίας μετ' ὃν Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλῆν, ἡ Δευκὴ Ἀρκτος μετ' ὃν Ἀντισμένην Ἀνταρίαν.

Τώρα, ὅσοι δέχονται τὴν ἀλλαγὴν, ἤξευρον πλέον τί θὰ κάμουν. Τὰ εἶπα εἰς τὰ τρία προηγούμενα φυλλάδια καὶ πιστεύω ὅτι τὰ εἶπα πολὺ σαφῶς. Ἄς ἀναγινώσκουν λοιπὸν τὴν ὁδηγίαν, ὅσοι δὲν ἐνόησαν τὸν τρόπον τῆς ἀλλαγῆς, διὰ νὰ μὴ κάμουν λάθη καὶ με δυσκολεύουν.

Προσθέτω, ὅτι καθεὶς τετράδιον στέλλομενον

πρὸς ἀνταλλαγὴν πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀπὸ ἓν εἰκοσάλεπτον γραμματόσημον, ἀδιάφορον ἀν τὸ τετράδιον εἶναι προωρισμένον διὰ τὰς Ἀθήνας, διὰ τὰς Ἑπαρχίας ἢ διὰ τὸ Ἐξωτερικόν. Ἀπεφάσισα νὰ λάβω τὸ μέτρον τοῦτο, διότι εἶναι δύσκολον νὰ γνωρίζῃ ἕκαστος πού διαμένει ἐκεῖνος πρὸς τὸν ὁποῖον στέλλει Μικρὰ Μυστικὰ. Ἄν εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους προκύψῃ τυχὸν διαφορὰ ἀπὸ τὸ Γραμματόσημον, θὰ κατατεθῇ εἰς τὸ Ταμεῖον τῶν Ἀπόρων.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι ευχαρίστως εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου καὶ εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου τοὺς νέους μου φίλους! Πύρρον, (αὐτὸ ἐξέλεξα). Κόμητα Μορτεγγρίστον, Ἄρμα τοῦ Ἥλλου, Γλυκεῖαν Ἑλπίδα, Σόφρα, Ἀργίαν Ἀμερικανίδα, Χασρέα, Γλυκύλαον Ἀηδόνα καὶ Τοξότιδα Ἀρτέμιδα.

Ἐπίσης ἐκ τῶν προταθέντων νέων ψευδωνύμων πρὸς ἀντικατάστασιν παλαιῶν δέχομαι τὰ ἑξῆς: Δελφὶν τοῦ Ἰονίου, Τράκα-Τρούκα, Ἀλκωνίς Ἡμέρα, Βασιλεὺς τῶν Πτηνῶν καὶ Δαιμόσιος Περιζήλης.

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φίλᾶκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς ὅσους τῇ ἔγραψαν αὐτὴν τὴν ἔδδομάδα, μὴ δυναμένη νὰπαντήσῃ χωριστὰ εἰς ἓνα ἕκαστον: Μικρὰν Μάρισσαν, Θέλπουσαν, (εἰς τὴν ἐρώτησιν της ἀπαντῶ ρα!) Καλλιχάντζαρον, Κορναῖολον Ἐκτορα, (τί ὥραῖον γράμμα!) Φουρτούραν, Δάφνην, (τῆς ἀπαντῶ ὅχι εἶναι περιττόν) Ἦονχο Ἀεράκι (ἔστειλα). Ἀρχιζιάνιον (ἔστειλα). Ἀηστὴν τοῦ Μέλανος Ἀρμυῶ, Ἀντιγόνην (εἶδες, ἀγαπητή μου, ὅτι ἀδίκως παρεπονέθης;) Δεκαπενταετῆ Πλοίαρχον (ὅπως θῆλῃς), Ταρλαλαμπουμπαν, Σκαθάκι, Παγωμένον Ὁκεανόν, Λευκὸν Ρόδον, Οἰδίπδον Τύραννον, Δὸρ Κιχάτην (πολὺ με συνεκίνησεν ἡ ὥραιότης ἐκείνη ἐπιστολή). Ἑλληνα Σγαταρέλλον, Εὐφροσύνην Μιχαηλίδου (ἔστειλ ἕκ νέου). Γαληνιανὸν Θαλάσσαν, Κερκυραϊκὴν Μέλιουσαν (ἔλαβα τὴν χαριτωμένην φωτογραφίαν). Αἰδραν τοῦ Εὐξείνου, Μαντεῖον τῆς Δωδωνῆς, Λιονισμένον Τρυφροστόν, Δούκισσαν τῶν Ἀθηνῶν, Αἰκατερίνην Κοτζάλη, Κωνσταντίνον Ταμπάκοπουλον, Δημήτριον Χατζίσκορον, Ὁραίαν Δορκάδα, Τζι-Τζι-Μπουμ-Μπουμ, Ριχάρδον Γ', (ἔνεκα ἀνωτέρων λόγων, ἡ εὐγενὴς καὶ πατριωτικὴ πρότασις δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ δεκτή) ἐν τούτοις συγχάριον τοὺς λαβόντας τὴν πρωτοβουλίαν. Φωφὸ Ι. Ἰωαννίδου (δυστυχῶς τὸ ψευδώνυμον πού μου προτείνει, τὸ ἔχει ἄλλῃ περιμένη νέον), Ἀθηναῖδα, (πραγματικῶς ἤμην ἐτοίμη νὰ εἰπῶ: τί ἔγεινεν αὕτη ἡ Ἀθηναῖς!) Αἰδραν τοῦ Παλήρον, Μάριμπα Νικολῆν, Ἀλέξανδρον Π. Ματαράγκαν, Μέλλουσαν Καλλιτέχνηδα, (ἀρ' οὐ δέγεσαι τὴν ἀνταλλαγὴν, σὺ πρῶτῃ ὀφείλεις νὰ στείλλῃς τετράδιον, συμπληρωμένον μετὰ τὰς ἀπαντήσεις σου). Τσὶν - Τσὶν (ὅχι πρὸς Θεοῦ! αἱ λύσεις ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φυλλαθίου πρέπει νὰ γράφονται εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ φύλλον χάρτου, αὐτὸ μόνον εἶπα. Πέτραν Σκαρθάλλον, Στέφανον Κόττηνον κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 25 Ἰανουαρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές. Ἐπειδὴ τὰ φυλλάδια μου στοιχειοθετοῦνται πολὺ ἐνωρίτερον τῆς ἡμέρας πού ἐκδίδονται, αἱ ἀπαντήσεις βραδύνουν· ἀλλὰ δι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰνυπομονοῦν καὶ νὰ παραπονοῦνται οἱ μικροὶ μου φίλοι. Λαμβάνω πολλὰς ἐπιστολάς μετὰ παράπονα ὅτι δὲν ἀπνέμωσιν καὶ ὅμως ὅταν τὰς λαμβάνω ἔχω ἤδη ἀπαντήσας—καθὼς το βλέπουν κατόπι καὶ αὐτὸ τῇ μου γραφῶν. Ὅστε . . . ὑπομονή! ὑπομονή!

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1897.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 1 Μαρτίου.

81. Δεξιόγριφος.

Ἐάν ἐνώσης γράμμα μετὰ ἀντωνυμίας, εὐθὺς θὰ σχηματίζῃς μίαν νῆσον τῆς Τουρκίας.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μενιδιόσου.

82. Στοιχειόγριφος.

Ἀπὸ ἀρχαῖον στρατηγὸν ἂν βγάλῃς ἓν στοιχεῖον αὐτοῦ που μένει θὰ ἴδῃς στήριγμα τῶν κτιρίων.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναύαρχου Θεμιστοκλῆος.

83. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι ψάρι, μ' ἂν θελήσῃς νὰ με ἀποκεφαλίσῃς μίαν νῆσον θ' ἀπαντήσῃς. Εἰ. τί λές; δὲν θὰ με λύσῃς.

Ἐστὴν ὑπὸ τῶν Κυμάτων τοῦ Δουναβίου.

84. Ἀναγραμματισμός.

Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφίσῃς, θὰ μ' εὕρῃς εἰς τὰ βουνὰ ἀπὸ χιόνια φορτωμένο καὶ ἂν με ἀναγραμματίσῃς, με λουλούδια ἑαρινὰ θὰ με ἴδῃς στολισμένο.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τιχ-Ταχ

85. Ἀστήρ.

+ + + Ν' ἀντικατασταθῶσιν οἱ
+ + + σταυροὶ διὰ γραμμάτων ὥ-
+ + + στε ὁριζοντίως νὰαναγινώ-
+ + + σκεται τὸνομα διδασκάλου
+ + + ἐξόχου φιλοσόφου, καθέως
+ + + περιφύμου μάντεως, καὶ δια-
+ + + γωνίως μίας τῶν Ὁκεανίδων
+ + + καὶ πόλεως τῆς Ἰταλίας.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Φιλέργου Χελιδόνας.

86. Πυραμίδς.

+ + + Νάντικατασταθῶσιν
+ + + οἱ σταυροὶ διὰ γραμ-
+ + + μάτων ὥστε νὰαναγινώ-
+ + + σκεται τὸνομα θεοῦ, αἱ
+ + + δὲ 8 σιγμαὶ τῆς βᾶ-
+ + + σεως μετὰ τοῦ ἐν τῇ

μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ νὰποτελῶσι τὸνομα βασι-
λέως τῆς Αἰγύπτου, αἱ ἀνωτέρω 6 ζῶον, αἱ ἀ-
νωτέρω 4 νῆσου τοῦ Αἰγαίου καὶ αἱ ἀνωτάται
2 θεᾶς.

Ἐστὴν ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου

87. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα νῆσου τοῦ Αἰγαίου.

1, Ρωμῆος Ἀντοκράτωρ. 2, Πτηνόν. 3, Ποταμός. 4, Χώρα τῆς Ἀσίας. 5, Πόλις τῆς Ρωσσίας.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μακρολέλου

88. Τριπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα Αἰγυπτίου βασιλέως, τὰ δευτέρω ἀντιστοίχως ἀναγινωσκόμενα Αἰγυπτίας θεᾶς, καὶ τὰ τρίτα ζῶον.

1, Κόμη τῆς Ἀραβίας. 2, Ἦρος. 3, Μία τῶν Ἑσπερίδων. 4, Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 6, Ἐβραῖος. 6, Ἀντωνυμία.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου

89. Ἀπροσδόκητον.

Ποῖα ἐκ τῶν 10 μερῶν τοῦ λόγου δὲν κλίνονται; Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιζιανίου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ασκήσεων τῆς 7 καὶ 14 Δεκεμβρίου 1896

675. Παναθήναια, (Πᾶν, Ἀθηνᾶ, ἴα). — 676. Φασιάς, (Φα, σι, ἄν, ῥι). — 677. Ἐσθῆς, Ἐσθῆρ. — 678. Ἀήρ, Ἦρα. — 679. (Ἀκυροῦται). — 680-685. Γινόμενης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῆς συλλαβῆς ΡΑ σχηματίζονται αἱ λέξεις: οὐρά, ράγης, ἀγορά, ράκος, ράδιος, τώρα. — 686. Ὁ γραμματικὸς ἄπειρος οὐ βλέπει βλέπων. — 687. Ἄνεμος, (ἄν, ἐμός). — 688. Ρόδον, Ρόδος. — 689-690. 1, κῶθος, Κῶρος, κῶρας, κῶπος, κῶμος, κῶπος, ρῶμος. 2. Βίον, Ἴων, Ἴον, οἶον, ποῖον, πόλον, πῶλον, πῆλον, Χίλων. — 691. (Ἀκυροῦται). — 692. Ἡ εὐφύια ἄνευ τῆς δραστηριότητος ὁμοιάζει με κτήμα ἀκαλλιέργητον.